

festmarsch. Många händer tryckas och vi tåga upp till lägret mellan dynerna, beskådade av resande köpmän från eller till Turfan. Vi bjudas till Bergmans tält, smakfullt placerat på ett krön med magnifik utsikt uppåt floden — den väg vi kommit. Kaffe och smörgås serveras, vi berätta om vår vattenväg och de andra om sin mödosamma färd genom öknar och sand. Bilarna synades och på kvällen hade Georg mottagning i sitt tält. I dess mitt brann en eld i "tolgan" eller den dubbla järnring som uppbär grytan. Det rödgula skenet föll på väderbitna ansikten, svenska och kinesiska, ryska, turkiska och mongoliska. Där satt den vitskaggige Ördek skarpt belyst av elden, och Sali Bek hade också infunnit sig. Man bjöd på te och pratade på flera tungomål. Tavlan var pittoresk och de kraftiga färgerna dämpades av röken, som hela tiden steg från tolgan.

Då jag vandrade till mitt tält, erbjöd den vänstra flodstranden en ovanlig anblick i denna eljest så livlösa trakt där man endast sällan ser röken från en herdes lägereld. Nu brunno icke mindre än sexton eldar i vår omedelbara närhet bildande ett pärlband uppåt floden. Där lägrade turkiska krämare från Kutja och Turfan. Den präktiga illuminationen påminde om strandkajen i en liten sjöstad. Nedåt floden syntes endast fem eldar, kring vilka våra tjänare och roddare intogo sina aftonmål.

"Grusöknens flodkrök" — själva namnet förråder att vid denna punkt öknen når ända fram till floden och att den kvävande torra ödemarken, där dödens